

Mezidobí v církevním roce

Rodiny mají svoje zvláštní zvyklosti a obyčeje. Církev je také naše rodina, do které jsme se křtem zařadili. Tím jsme byli přijati do společenství, které má bohatou tradici a mnoho zvyklostí. Jedním z nich je i slavení církevního roku. Za celý rok církve se postupně projdou celé dějiny naší spásy od vzniku světa až po jeho dovršení jakoby ve zkratce. Dne 1.1. jsme začali Nový rok 1997. Nový rok církve jsme začali dříve a sice už 1. prosince 1996 na první neděli adventní. Církevní rok tedy vždycky začíná adventem. Svátkem Křtu Páně, který letos připadl na 12.1., vstupujeme do doby během roku, která se vyznačuje zelenou barvou. O nedělích budeme číst z evangelia podle Marka, tedy nejkratšího a pravděpodobně i nejstaršího evangelia. Církev prožívá tříleté opakující se cykly A B nebo C. V cyklu A se čte Matoušovo evangelium, v cyklu B Markovo a v cyklu C Lukášovo. Letos na první adventní neděli jsme zahájili nový církevní rok v cyklu B. Tímto rozdělením na tři cykly se může o nedělích číst každý cyklus jiné čtení z evangelia, takže stůl Božího slova je prostřen bohatěji. V mezidobí mezi vánoční a postní dobou a mezi velikonoční a adventní dobou se užívá zelené barvy, barvy naděje a růstu. Boží slovo nás živí k růstu v životě s Bohem. Od konce vánoční doby až po začátek doby postní (Popeleční středa 12.2.) bude tedy trvat tato doba zvaná liturgické mezidobí. Toto mezidobí pak bude vystřídáno dobou postní a po ní velikonoční až do seslání Ducha Sv. letos 18 května. Pak začne opět liturgické mezidobí a to bude trvat až do příštího adventu. Liturgické mezidobí je tedy postní a velikonoční dobou rozděleno na dvě velké části a my nyní prožíváme tu první.

Postupně s evangelistou rozšiřujeme svůj pohled na Ježíše a poznáváme jej více. Zelená barva liturgického mezidobí je někdy vystřídána bílou na svátky svatých, kteří nezemřeli mučednickou smrtí, nebo o Mariánských svátcích. Pokud slavíme mučedníka, obvykle to zdůrazňujeme červenou barvou. Při pohřbech nebo při mších za zemřelé používáme barvu fialovou nebo bílou. I barva má tedy v církvi svou symboliku. Znalost tradice naší rodiny církve, do které jsme se křtem narodili, nám pomáhá lépe prožít mši svatou.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10:15 ráno u Panny Marie Karmelské Newton Ave v Astorii v dolním kostele. Příležitost ke sv. zповědi před i po mši sv. Po bohoslužbách následuje společná snídaně.

Jak jistě víte, před deseti lety, ještě v totalitě vznikla u nás iniciativa desetiletí duchovní obnovy národa jako příprava na milénium úmrtí svatého Vojtěcha. Každý rok měl svoje určité téma a svého patrona z českých svatých. Podle tématu roku se pak řídily nejrůznější aktivity v diecézích. Rok 1997 je tedy posledním rokem tohoto desetiletí, rokem svatého Vojtěcha. Každý rok desetiletí začínal Adventním pastýřským listem českých a moravských biskupů. Zde je plné znění pastýřského listu k poslednímu roku Desetiletí.

PASTÝŘSKÝ LIST K 10. ROKU DESETILETÍ DUCHOVNÍ OBNOVY NÁRODA A 1. ROKU PŘÍPRAVY NA JUBILEUM ROKU 2000

Sestry a bratři,

když před deseti lety pražský arcibiskup kardinál Tomášek vyhlásil - spolu s tehdejšími ordináři - Desetiletí duchovní obnovy národa, netušili jsme, jakými událostmi bude toto desetiletí dějin naplněno. Pan kardinál tehdy citoval slova evangelisty Lukáše: „Vzprímte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení“ (Lk 21,28). Začali jsme zvedat hlavy ještě dříve, než přišla svoboda. A ve dnech Anežčina svatořečení jsme mnozí již hleděli zpřímá s vědomím, že Bůh svými neopakovatelným pokojným způsobem vítězí nad lží totality, která nás obklopovala. Ve třetím roce Desetiletí jsme se stali svobodnými: Díky Bohu za to!

Snaha o pravdivost nám však staví před oči otázku: Jak jsme s tímto darem naložili, co jsem ze znovunabyté svobody udělali, jakých chyb jsme se dopustili? Neztratili jsme v přemíře činnosti svornost, neporušili lásku, neodcizili se jedni druhým? Vážili jsme si toho, co dobrého vykonali druzí? Zde je co napravovat. Přesto by nebylo ani pravdivé ani spravedlivé, kdybychom necítili vděčnost Bohu za znovunabytou svobodu a vděčnost k těm, kteří se na tom svými činy a statečností podíleli, i za to, čeho dobrého a krásného se už dosáhlo.

Poslední rok Desetiletí nás vede k Ježíši Kristu, Pánu dějin a Otcí budoucího věku. On je „středem vesmíru a dějin“, jak píše papež Jan Pavel II. Ve své encyklice *Redemptor hominis*. V Ježíši Kristu ukřížovaném a vzkříšeném je všechna naděje. A to i tam, kde člověk nedosáhne okamžitého úspěchu, jak to vidíme na světcích, který stojí na vrcholu Desetiletí - biskupu Vojtěchovi. Tisíc let od jeho smrti je velmi výmluvným důkazem toho, jak vypadá cesta s Kristem a jak vypadá cesta bez něho. Oslavy svatovojtěšského milénia nám dají v příštím roce řadu příležitostí k vzájemným setkáním nejen s velkými postavami našich dějin, ale i mezi sebou ve víře a v modlitbě. A pevně doufáme, že nám dají také příležitost k setkání se Svatým otcem při jeho zamýšlené cestě do naší vlasti. Mohou být ale též příležitostí k setkání s těmi, kteří i mimo církev usilují o lidské, kulturní a mravní hodnoty. I s nimi chceme sdílet mnoho dobrého!

duchovním obrození našeho národa. Má to být naše odpověď svatému Vojtěchu, aby se po tisíci letech od jeho smrti mohlo naplnit to, čím si přál pozvednout svůj národ, který ho tenkrát nechápal a odmítal.

Jde především o „službu životu božím u lidských duší a službu životu lidskému od jeho početí až do posledního dechu života“, jak to na začátku Desetiletí vyhlásil kardinál Tomášek ve svém pastýřském listě.

Co znamená služba životu?

- přijímat s láskou život, aby svatovojtěšský národ nevymíral
- pečovat o život poctivou křesťanskou výchovou dětí
- pečovat o život snahou orientovat mladou generaci k duchovním hodnotám
- pečovat o život obrodou rodin a rodinného života, po němž se všude volá
- pečovat o život a formaci Bohu zasvěcených osob

Vyvrcholení svatovojtěšského milénia zapadá do výzvy k obrodě celé církve, ke které papež Jan Pavel II. Vyzval ve svém apoštolském listě „O přípravě na jubilejní rok 2000“ (Tertio millennio adveniente).

Třem posledním rokům před zakončením druhého tisíciletí dává Svatý otec základní jednotící myšlenku. Pro rok 1997 stanovil „zaměření na Ježíše Krista, na tajemství spásy, které se má dostat celému lidskému rodu“ (Tertio millennio adveniente, 40).

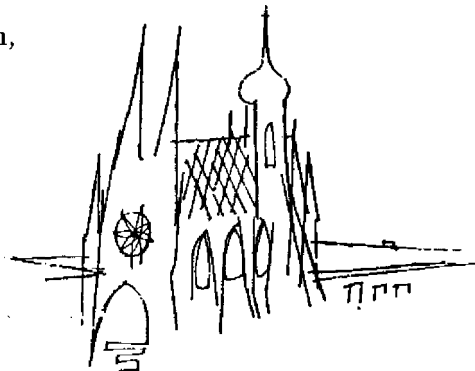
Základní námět svatovojtěšského roku: „Kristus, Pán dějin a Otec budoucího věku“ se jedinečně s papežovými slovy shoduje.

Povzbuzení Svatým otcem k důvěře a naději vyzýváme všechna společenství křesťanů ať rodinná, farní nebo řeholní k osobní spolupráci s papežovou výzvou. Spojme se v modlitbě, připojme se činy křesťanské lásky, využijme všechny prostředky, které máme k dispozici.

Znamením jednoty tohoto úsilí ať jsou ve farnostech všech diecézí votivní mše svaté ke cti svatého Vojtěcha slavené v jubilejním roce 1997 každého 23. dne měsíce.

Modleme se tedy všichni za sebe navzájem, abychom na prahu třetího tisíciletí byli blíže Kristu, který je Knížetem pokoje, Pánem Vesmíru a Otcem budoucího věku.

Modlí se za vás a žehnají vám
Vaši čeští a moravští biskupové

Na druhou neděli v roce Jan Zahradníček

Tak jako loni
vánoce se vytrácely s vůní jedliček a hyacintů
od pondělka do soboty
zas všední dny
zas úřady, dílny a třídy plné žáků

Po té záři
nechtělo se do chladu
do tmy
ale vrátit nebylo se možno
dětství vyvětrávalo, jinošství vychladlo
a jako by je někdo šlehal
ohnivým bičem připomínky
šedí posvátkovou jím probleskovalo

Ale málokdo, ale málokdo si řekl, vím
že jsem cosi nesmírného ztratil
že cosi nesmírného nalézt mám –

Naoko není v tom nic nového ani neslýchaného
že tak zapomínají
míchající věčně naději se zklamáním
Rádi by už jednou
začli jinak
ale zdráhají se uznat, že minulost je neúprosná
a budoucnost se před námi rozvírá
jak mapa země, jejíž cesty se sbíhají
k hlavnímu směru smrti

Naoko není v tom nic nového ani neslýchaného, jak čas jde
a havrani loňska krákají také z příštích let
Sedím u stolu, zatímco zasněžené město se přimáčklo
na mé okno a všichni mrtví mi hledí přes rameno
jak dopisují svou báseň
jejíž konec už napřed znají

Ale já vstávám
 a nedokončený jak báseň tato
 procházím lednovými ulicemi dýchaje v mokřém vzduchu
 první příslib
 vzdálené předzvěsti vzdáleného jara
 dýchaje syrovou vlhkost vzdáleného a blížícího se osudu
 který sám připravuji s drobným postrkáváním celého města
 a také slunce a hvězd
 který sám připravuji s každou smrtí, s každým narozením
 v ponížení nesmírném
 vstříc příchodu slávy velikého Boha
 vstříc příchodu slávy velikého Boha

Šebestián Kubínek apoštol Moravy Václav Němec

Je málo těch, kteří dovedou i v apoštolátu jít svou vlastní cestou. Tak důsledně a doslova následoval Krista např. sv. František z Assisi, který volil naprostou chudobu a odřikání. Svým životem a příkladem káral víc než slovy. Takoví originální duchové nebývají vždy chápáni, okolí se na ně dívá spíše jako na podivíny.

Jedním z nezapomenutelných „bláznů pro Krista“ byl v minulém století na Moravě Šebestián Kubínek. Žil v letech 1799-1882. Syn rolníka a dědic hospodářství se rozhodl zbavit se hmotných statků a zasvětit svůj život šíření dobrých knih. Jeho vývoj k evangelické chudobě nebyl přímočarý. Prodělal vnitřní proměnu od zkušeností mládí v bujných zábavách s kamarády, od prvních společností ke stavu úplného zřeknutí se světa a jeho zábav tak dalece, že ani když měl např. největší žízeň, ničeho se nenapil. Mohlo by se říci: od normálního stavu venkovského chasníka, pocházejícího gruntu, který si může dovolit běžné vyhození z kopýtka, dospěl k vrcholné, neběžné strízlivosti. Často až přeháněl. Rád chodil bos, což v jeho době bylo běžné. Méně obvyklé ovšem bylo chodit bos i v zimě. Teprve tvrdá zkušenost s omrzlýma nohama ho poučila. Neduhy, vzniklé z nachlazení, překonával silou vůle. Za život ušel desítky kilometrů. Vyzbrojen jen zelenou almárou na zádech, s knížkami a kouskem chleba putoval od místa k místu. Navštěvoval dům od domu, na svých putovních trasách byl už dokonale znám.

V historii našeho národa se snad nenašel nikdo, kdo by za život rozšířil

tolik dobrých knih. Kubínek se stal nositelem osvěty, pravým buditelem a šířitelem vzdělání. Jeho činnosti při rozšiřování českých knih vzpomněl prof. Dr. Miloslav Hýsek v přednášce při zahájení akce pro českou knihu ve Smetanově síni Obecního domu v Praze 3 prosince 1939. Velmi pochvalně se o Kubínkovi vyjadřoval kanovník Václav Pešina, kterého životní dílo Kubínkovo zaujalo, že ho vybídl, aby napsal svůj životopis. Kubínek ho sice napsal, ale Pešina ho půjčil dál, takže se ztratil a nikdy knižně nevyšel. Pešina byl ředitelem dědictví sv. Jana Nepomuckého, pro které Kubínek získal na tři tisíce členů.

Od roku 1850, kdy vzniklo Dědictví sv. Cyrila a Metoděje, jež vedl představitel a vychovatel moravského kněžstva František Sušil, putovaly do moravských dědin na Kubínkově hřbetě náboženské knihy. Pro zmíněné Dědictví získal Kubínek na čtyři tisíce členů.

Počátkem roku 1860 založil v Hradci Králové Josef Antonín Šrůtek Dědictví maličkých, jehož členy se mohly stát děti do šestnácti let. Pro ně získal Kubánek na 2440 členů.

V roce 1863 začalo působit Dědictví sv. Prokopa, které se zabývalo vydáváním bohovědných spisů. Zahájilo vydáváním Sušilova komentáře Nového zákona. Ačkoliv bylo určeno hlavně pro kněze, Kubínek získával i laiky, zejména na venkově. Každý rok si pak udělal přehled o nově získaných členech, podle něhož pro Dědictví sv. Prokopa získal za všechna léta na tři tisíce členů.

K nejčastěji kolportovaným spisům patřilo Písmo svaté a modlitební knihy, např. Rufferův Průvodce duše do nebeské vlasti, nebo Devět stupňů ke spasení, Huber - Šrůtkova Modlitební kniha pro ženy, Zimmermannův Nový zlatý nebesklíč a Bečákův Katolický kancionál

Kubínkovy zásluhy nelze vystihnout několika řádky. Žil prostě, podle evangelia. Osobně, jak ani jinak být nemohlo, byl zcela nenáročný. Na cestách spával u známých, vždy večer vyjmul z almárky chleba a trochu soli. Rozevřel si poté nějakou knížku a při jídle četl. Poté klekl a modlil se. Maso ze svého jídelníčku vyřadil.

Kubínkovy náboženské spisy a písně nenesou stopy literárních ambicí, jsou jen výlevem hluboce věřícího srdce. Přesto bychom mohli uvést hezkou řádku vzdělaných literátů, kteří oceňují jeho Deníky.

Šebestián Kubínek každoročně putoval do Maria-Zell, pochopitelně pěšky. Jeho cestovní trasa měla svůj řád a plán. Na cestách byl nejbliže Bohu, všímal si přírody, dovedl v ní číst, a pokud ji popisoval, vyznával její krásu jako tvůrčí dílo Boží. Měl své osobité názory na to či ono, osmělil se psát i farářům a sdělovat jim své připomínky či názory, co by měli nebo neměli dělat... Tak psal i Václavu Kosmákovi, který Kubínka zvěčnil ve svých Kukátkách. Redakci Hlasu vybídl, aby

se více zabývala školskou otázkou a usilovala o vydávání školského časopisu.

Na svých cestách poznal tisíce lidí, nasbíral mnoho zkušeností, trpěl zimu, déšť, mrazy, nepohodu, od nevěřících užil dost výsměchu a pohrdání. Nejvíce ho však zraňovaly hrubé a laskivní řeči. Nesmírně trpěl, když viděl, jak krajané dávají, zejména mládeži, špatný příklad. Několik roků před smrtí ztratil jedno oko. Když ho někdo politoval, měl hned pohotově citát z Písma sv. o tom, že je lépe vejít jednookému do království Božího, než s oběma být zavržen.

Dva dny před smrtí ho, již zesláblého, dopravili do nemocnice. Přijal svátost nemocných a tiše zesnul v Pánu, kterého tolik miloval. „Blázen pro Krista“. Na starobrněnském hřbitově pochoval třiaosmdesátiletého apoštola kanovník Procházka 20. Července 1882. Václav Kosmák napsal: Kubínek byl jedním z nejšlechtnějších mužů, které zplodila Morava.

Úmysly mší svatých sloužených do uzávěrky tohoto Zvonu.

25.12.	za + Jana Ořečovského a jeho rodinu	rodina Jelínkova
29.12.	za + rod. Absolonovou a Malinovou	pí Žalmanová
30.12.	za + Růženu Stránskou	J. Minister
1.1. 97	za celou krajanskou rodinu	
5.1.	za ž. i + rod Kovačikovu z obou stran	pí Kovačiková
11.1.	za zdraví Lynn Kovačev	pí Kovačiková
12.1.	za Josefu Pavlicovou	rod Spišková
13.1.	za Miladu Stránskou	B. Stránská
15.1.	za všechny ž i + rod Královy a Širokých	manž. Královi
18.1.	za Marii Pavlicovu	rod. Jelínkova
19.1.	za + Jana Bednáře	rod. Bláhova

Snažím se sloužit mši sv. každý všední den, ale protože jsem zapojen v Roslynské farnosti, sloužím asi 4x týdně na tamější úmysly. Proto nemohu sloužit mši sv. na váš úmysl každý všední den.

Prosím, pošlete na adresu redakce adresy vašich přátel a známých, kteří změnili adresu, nebo by rádi dostávali Zvon.

Krajanská skupina od Panny Marie Karmelské v Astorii
pořádá dne 9. Února po mši sv. v hale naproti kostelu

Krajanský Masopust

obědy se vydávají ve 12.00 hodin - vepřový řízek a bramborový salát
ve 3 hod odpoledne párky a klobásy, káva, čaj, bufet

o jiné občerstvení postaráno

Od 1.00 odpoledne do 7.00 večer hraje k tanci hudba

Jednotné vstupné \$ 2

Přijďte se pobavit po našem a
přiveďte své přátele a známé !

ZVON

PO Box 387

Roslyn NY 11 576

Mr Vaclav Vavra
31-50 33 St.
L.I.City NY 11106